

NAJPRODAVANIJA AUTORKA NJUJORK TAJMSA

M A R I L U

DRUGI DEO TRILOGIJE LEGENDA

{Urban
Reads}

UZDANICA

DRUGI DEO SERIJALA LEGENDA

Mari Lu

Prevela

Jasmina Marković Karović

Naslov originala

Marie Lu (Xiwei Lu)

PRODIGY

Primu Galjanosi, zato što je moje svetlo

LAS VEGAS, NEVADA
REPUBLIKA AMERIKA

POPULACIJA: 7.427.431

4. JAN. 1932 SATI.

STANDARDNO OKEANSKO VREME.

TRIDESET PET DANA NRKON METIJASOVE SMRTI.

Dan se trgne is sna. Obrve su mu prekrivene kapljicama znoja, a obrzi vlažni od suza. Teško diše.

Nagnem se nad njega i sklonim mu vlažni pramen kose s lica. Ogrebotina na mom ramenu već se pretvorila u krastu, ali od tog pokreta me ponovo zaboli. Dan ustane, umorno protrlja oči i preleti pogledom preko lelujavog vagona, kao da nešto traži. Prvo pogleda gomilu gajbica u jednom od mračnih ćoškova, pa u krparu prostrtu po tlu, i na kraju u zavežljaj s hranom i vodom koji nas deli. Potreban mu je koji trenutak da dođe k sebi, da se seti da smo u vozu koji je krenuo u Vegas. Nakon nekoliko sekundi se opusti i nasloni na zid.

Nežno ga potapšem po ruci. „Jesi li dobro?“ Nikako da prestanem da postavljam isto pitanje.

Slegne ramenima. „Aha“, promrmlja. „Košmar.“

Od bega iz dvorane Batala i Los Anđelesa prošlo je devet dana. Dan još nijednom nije sklopio oči a da nije imao košmare. Kad smo pobjegli, uspeli smo da izdvojimo nekoliko sati da se odmorimo u dvorištu železničkog otpada, ali Dan se probudio vrišteći. Imali smo sreće što ga nisu čuli ni vojnici ni ulična patrola. Nakon toga, prešlo mi je u naviku da čim utone u san počnem da ga milujem po kosi, da mu ljubim obraze, čelo i kapke. I dalje se budi u suzama, greajući, mahnitim pogledom tražeći sve ono što je izgubio. Ali makar je prestao da vrišti.

Ponekad, kad je ovako tih, pitam se da li je uopšte pri sebi. Pomisao na to me plaši. Ne mogu sebi da priuštim da ga izgubim. Ubeđujem sebe da su razlozi za to praktične prirode: da smo došli do trenutka u kome su šanse da preživimo jedno bez drugog male, da njegove veštine nadopunjuju moje. Osim toga... ja više nemam koga da štitim. I ja sam prolila reku suza, iako im

ne dam da poteku dok on ne zaspi. Sinoć sam plakala za Olijem. Blesavo je što plačem za kućetom nakon što nam je Republika pobila roditelje, ali ne mogu da se suzdržim. Poklonio mi ga je Metijas, belu lopticu s ogromnim šapama i dugim ušima i toplim smeđim očima, najslade i najtrapavije biće koje sam u životu videla. Oli je bio moje srce, a ja ga nisam povela sa sobom.

„Šta si sanjao?“, upitam šapatom.

„Ništa vredno pomena.“ Dan se okrene, te slučajno očeše ranjenu nogu o pod. Telo mu se ukruti od bola, a ruke mu se napnu pod majicom, pokazujući definisane mišiće stečene na ulici. Mučno uzdahne. *Kako me je samo priljubio uza zid u onoj uličici, kakvu sam samo glad osetila u njegovom poljupcu.* Sklanjam pogled s njegovih usana i postišeno otresam sećanje na taj trenutak.

Klimne glavom ka vratima vagona. „Gde smo sada? Trebalo bi da smo blizu, zar ne?“

Ustanem, srećna što mi je skrenuo misli, i pridržim se za drhtavi zid da bih mogla da virnem kroz minijturni prozor vagona. Pejzaž se nije mnogo promenio - beskonačni nizovi stambenih zgrada i fabrika, dimnjaci i krivudavi putevi, koji se sumorno utapaju u posiveli purpur popodnevene kiše. I dalje smo u sirotinjskim sektorima. Izgledaju istovetno onima u Los Anđelesu. U daljini vidim ogroman nasip koji moje vidno polje ne može ni da zahvati do kraja.

Čekam da zasvetli megabord da bih pročitala mala slova u dnu ekrana. „Grad Bolder, Nevada“, kažem. „Sad smo baš blizu. Voz će ovde verovatno da se zaustavi na neko vreme, ali kad krene, ne treba mu više od trideset pet minuta da stigne u Vegas.“

Dan klimne glavom. Nagne se, odveže vreću s hranom i potraži nešto za jelo. „Dobro je. Što pre stignemo, pre ćemo naći Patriote.“

Deluje odsutno. Ponekad mi ispriča kakvi ga košmari muče - sanja da je pao na Ispitu ili da je negde izgubio Tes ili da beži od patrole za kugu. Ima noćne more u kojima je najtraženiji kriminalac Republike. A ponekad, kad se ponaša ovako i kad neće da oda svoje snove, uverena sam da sanja svoju porodicu - Džonovu smrt, ili smrt svoje majke. Možda je i bolje da mi ne priča o njima. Dovoljno me more vlastiti snovi, nisam sigurna da imam hrabrosti da podnesem i njegove.

„Baš si se zainatio da nađeš Patriote, jelda?“, pitam ga dok izvlači bajat uštupak iz ranca. Nije ovo prvi put da dovodim u pitanje njegovu upornost da se dokopa Vegasa, te gledam da se pažljivo dotaknem te teme. Nipošto ne želim da Dan pomisli kako mi Tes nije važna, ili da se plašim da se sastanem s ozloglašenom grupom pobunjenika Republike. „Tes je s njima otišla dobrovoljno. Možda time što pokušavamo da je vratimo rizikujemo njen život?“

Dan ne odgovara. Prepolovi uštupak i ponudi mi parče. „Uzmi malo. Dugo nisi jela.“

Učtivo odmahnem rukom. „Ne, hvala“, odgovorim. „Ne volim uštupke.“

U trenutku poželim da progutam sopstvene reči. Dan spusti pogled i vrati drugu polovinu uštupka u ranac s hranom, a onda tiho počne da jede. Nisam mogla ništa gluplje da izgovorim. *Ne volim uštupke*. Gotovo da mogu da čujem šta sad misli.

Sirota mala bogatašica, i njen istančan ukus. Može sebi da priušti da joj se nešto od hrane ne sviđa. Nečujno samu sebe prekorim, a onda samoj sebi naredim da sledeći put bolje razmislim pre nego što otvorim usta.

Nakon nekoliko zalogaja, Dan konačno odgovara: „Neću tek tako da je ostavim s njima, a da ne budem siguran da joj je dobro.“

Naravno da neće. Dan nikad ne bi ostavio na cedilu nekog do koga mu je stalo, pogotovo ne siročić s kojim je odrastao na ulici. A razumem i potencijalnu vrednost susreta s Patriotama - ipak su nam ti pobunjenici *pomogli* da pobegnemo iz Los Anđelesa. Mnogo ih je i dobro su organizovani. Možda imaju informacije o tome šta će Republika da uradi s Danovim mlađim bratom, Idenom. Možda nam pomognu i oko ove njegove zagnojene rane na nozi - otkad ga je onog sudbonosnog jutra komandirka Džejmson upucala u nogu i uhapsila, rana mu se naizmenično poboljšava i pogoršava. A sada je samo masa otvorenog, raskrvavljenog mesa. Treba mu lekar.

Ipak, postoji jedan problem.

„Patriote nam neće pomoći ako im nekako ne platimo“, kažem. „Šta možemo da im damo?“ Potkrepljujem to posezanjem za džep i vađenjem bednog svežnja novca. Četiri hiljade banknota. To je sve što sam imala kod sebe kad smo krenuli u beg. Ne mogu da verujem koliko mi nedostaje luksuz predašnjeg života. Moja porodica je imala *milione* banknota, kojima ja više

nikada neću imati pristup.

Dan smaže uštupak i čvrsto stisnutih usana stane da porazmisli o mojim rečima. „Aha, znam“, kaže, prolazeći rukom kroz svoju zamršenu plavu kosu. „Šta onda predlažeš da uradimo? Kome drugom možemo da se obratimo?“

Bespomoćno odmahnem glavom. Dan je potpuno u pravu - iako baš ne gorim od želje da se vidim s Patriotama, izbor nam je prilično ograničen. Onda kad su nam Patriote pomogle da pobe gnemo iz dvorane Batala, dok je Dan još bio u nesvesti a ja ranjena u rame, pitala sam Patriote da nam dopuste da krenemo s njima u Vegas. Ponadala sam se da će nastaviti da nam pomažu.

Odbili su.

„Platila si nam da spasimo Dana od pogubljenja. *Nisi* nas platila da vučemo vaše ranjene guzice do Vegasa“, rekla mi je Kaede. „Pobogu, pa vojnici Republike su vam praktično za petama. Nismo ti mi menza za beskućnike. Ne pada mi na pamet da rizikujem sopstveni život ako nemaš love.“

Sve do tog trenutka verovala sam da je Patriotama stalo do nas. Ali Kaedine reči su me vratile u stvarnost. Pomogli su nam jer sam joj dala 200.000 republičkih banknota, koje sam dobila kao nagradu za hvatanje Dana. Pa čak i tad sam morala dodatno da je ubeđujem da bi poslala svoje saboree Patriote da nam pomognu.

Da dopuste Danu da vidi Tes. Da zaleče njegovu ranjenu nogu. Da nam daju informacije o lokaciji Danovog brata. Za svaku od tih stavki će očekivati mito. Da sam samo stigla da uzmem još novca pre nego što smo pobe gli.

„Za nas koji nikoga ne poznajemo, nema goreg grada od Vegasa“, kažem mu dok pažljivo trljam svoje ranjeno rame. „A Patriote možda neće hteti ni da nas saslušaju. Želim samo da dobro porazmislimo o svim opcijama.“

„Džun, znam da nisi navikla da o Patriotama razmišljaš kao o saveznicima“, odgovara Dan. „Naučena si da ih mrziš. Ali oni nam *jesu* potencijalni saveznici. Više verujem njima nego Republici. A ti?“

Ne znam da li je nameravao da zvuči uvredljivo. Ali nije shvatio poentu: Patriote verovatno neće hteti da nam pomognu, te ćemo se obreti sami u vojnom gradu. On misli da oklevam jer ne verujem Patriotama. Da sam, duboko u sebi, i dalje Džun Iparis, dika i uzdanica Republike... da sam i

dalje odana ovoj zemlji. *Pa, da li je to istina?* Sada sam kriminalac, i nikada više neću moći da se vratim udobnosti svog starog života. Ta pomisao izaziva mučninu, neku prazninu u stomaku, kao da mi nedostaje da budem miljenica Republike. Možda mi i nedostaje.

Ako više nisam miljenica Republike, šta sam onda?

„U redu. Pokušaćemo da pronađemo Patriote“, kažem. Očito nema šanse da ga privolim na bilo šta drugo.

Klimne glavom. „Hvala“, prošapuće. Na njegovom lepom licu pojavi se nagoveštaj smeška, čija me toplina neodoljivo privlači, ali ipak ne pokuša da me zagrli. Ne posegne za mojom rukom. Ne pribije se uz mene da ramenom dodirne moje, ne pomiluje me po kosi, ne šapne mi utešne reči u uvo i ne nasloni glavu na moju. Nisam ni bila svesna koliko žudim za tim malim gestovima. A u ovom trenutku, kao da smo veoma daleko jedno od drugoga.

Možda je mene video u svom košmaru.

Začujemo ga čim kročimo na glavni bulevar Las Vegasa. Proglas.

Prvo i prvo, ako postoji mesto na kome nikako ne smemo da budemo, onda je to glavni bulevar. Megabordi (po šest spojenih u jedan blok) uz obe su strane najprometnije ulice u gradu, a njihovim ekranima beskrajno prelaze najvažnije vesti. Zaslepljujući snopovi reflektora manično lete po zidovima. Ove zgrade su barem dvostruko veće od onih u Los Anđelesu. Centar grada je ispunjen neboderima i ogromnim piramidalnim platformama za sletanje (ima ih ukupno osam, kvadratne osnove i stranica nalik jednakostraničnim trouglovima), s čijih vrhova blešte jaka svetla. Pustinjski vazduh smrdi na dim i gotovo bolno je suv; ovde nema uragana koji utoljavaju žeđ, nema obale, nema jezera. Trupe se kreću uz i niz ulice (u duguljastim pravougaonim formacijama, tipično za Vegas), obučene u crne uniforme na štrafte, sačinjene od vojnika koje odlaze ili se vraćaju s prve linije fronta. U daljini, posle ove glavne ulice s neboderima, proteže se niz borbenih aviona, uredno naredanih glavnim uzletištem vojnog aerodroma. Iznad nas, nebom klize vojne letelice.

Ovo je grad vojske, svet boraca.

Kad Dan i ja kročimo na glavni bulevar i krenemo ka drugom kraju ulice, sunce je već počelo da zalazi. Dok pokušavamo da se utopimo u gužvu, Dan se svom težinom oslanja na moje rame, plitko dišući, lica izobličienog od

bola. Dajem sve od sebe da mu budem valjan oslonac, a da ne privučem pažnju, ali toliko je težak da ne mogu da hodam pravo, delujem kao da sam popila koju. „Kako nam ide?“, mumla mi u uvo, vrelim usnama mi dodiruje kožu. Ne znam jel' on to u nekom bunilu od bolova, ili je do moje odeće, ali ne mogu da kažem da mi ne prija ovo večerašnje otvoreno flertovanje. Fina promena u odnosu na onu neprijatnu vožnju vozom. Obazriv je, i ne diže glavu, oči su mu skrivene pod dugim trepavicama a pogled uprt u stranu suprotnu od vojnika koji užurbano prolaze trotoarom. Uznemireno se meškolji u vojnoj jakni i pantalonama. Crna vojnička kapa prikriva mu svetlu plavu kosu i pokriva dobar deo lica.

„Dovoljno dobro“, odgovorim. „Ne zaboravi, pijan si. Srećan. Treba da pokažeš žudnju za svojom pratiljom. Malo više se smeškaj.“

Dan širom izvije usne u izveštačen osmeh. Šarmantan kao i uvek. „Daj bre, srce. Mislio sam da mi baš dobro ide. Nema lepše pratilje u ovom bloku od ove koja mi je u zagrljaju - ko ne bi žudeo za tobom? Evo, gledaj kako žudim.“ I zatrepće.

Izgleda toliko blesavo da ne mogu da se ne nasmejem. Još jedan prolaznik pogleda u mene. „*Mnogo* bolje.“ Kad ugnezdi lice u moj vrat, stresem se. *Nastavi sa glumom. Usredsredi se. Zlatne drangulije oko moga struka i članaka zvekeću dok hodamo.* „Kako ti je noga?“

Dan se malo odmakne od mene. „Bila je dobro dok je nisi pomenula“, prošapuće, a onda se saplete o pukotinu na trotoaru i ustukne. Stegnem ga čvršće. „Izdržaću do sledećeg odmorišta.“

„Ne zaboravi, ako moraš da se zaustaviš, postavi dva prsta na obrvu.“

„Aha, aha. Ako budem u problemu, skrenuću ti pažnju.“

Pored nas prolaze još dvojica vojnika, takođe s pratiljama, nasmejanim devojkama sa svetlucavim senkama za oči i elegantno iscrtanim tetovažama po licu, tela oskudno prekrivenih kostimima igračica s lažnim crvenim perjem. Jedan od vojnika skrene pogled ka meni, nasmeje se i razrogači svoje zacakljene oči.

„Iz kog si ti kluba, lepotice?“ pita zaplićući jezikom. „Ne sećam se da sam te ranije video.“ Pruži ruku ka mom razgolićenom struku, gladan moje kože. Pre nego što uspe da me dotakne, Dan brzo izvuče ruku i grubo ga odgurne.

„*Ne pipaj je.*“ Dan se nakezi i namigne vojniku, i dalje onako opušten, ali

upozorenje koje izbija iz njegovog pogleda i glasa učine da vojnik odstupi. Zabezegnuto trepne ka nama, promumla nešto sebi u bradu, i otetura se ka svojim prijateljima.

Pokušavam da oponašam kikotanje drugih pratilja, i zamahnem kosom. „Sledeći put ga slobodno napadni“, sikćući progovorim Danu u uvo, čak ga i poljubim u obraz, kao da je najbolja mušterija koju sam ikad imala. „Samo nam još fali tuča.“

„Šta?“ Slegne ramenima i nastavi bolno da korača. „Bila bi to prilično jadna tuča. Jedva stoji na nogama.“

Odmahnem glavom i odlučim da ne insistiram na ironiji te rečenice.

Treća grupa vojnika koja prođe pored nas glasna je i ošamućena od alkohola. (Sedam kadeta i dva poručnika, sa zlatnim trakama oko ruku na kojima su simboli Dakote, što znači da su nedavno došli sa severa i nisu stigli da zamene trake, te uzmu one s novododeljenim bataljonima.) U zagrljaju su im pratilje iz *Belado* klubova - šljašteće devojke s grimiznim ogrlicama i tetoviranim slovom B na rukama. Ova grupa vojnika je verovatno stacionirana u kasarnama iznad klubova.

Ponovo proveravam svoj kostim. Ukrala sam ga iz garderobe *San Palasa*. Spolja gledano, izgledam kao i sve ostale pratilje. Oko struka i članaka vise mi zlatni lanci i privesci. U grimiznu kosu upletenu u kiku (poprskanu sprejom) zadenuti su mi perje i zlatne trake. Tamna senka na očima prekrivena je šljokicama. Jagodice i kapak prekriva mi moćna tetovaža feniksa. Crvena svila je skrojena tako da su mi ruke i struk goli, a iz čizama izviruje tamna čipka.

Ipak, postoji na mom kostimu nešto što druge devojke nemaju.

Lanac s trinaest privezaka u obliku malih svetlucavih ogledala. Delom su skrivena među ostalim ukrasima oko mog članka, a iz daljine izgledaju kao i ostali ukrasi. Lako ih je zanemariti. Ali svako malo, kad ih ulične lampe osvetle, pretvore se u niz briljantnih cacklećih svetala. Trinaest, nezvanični broj Patriota. Ovo je naš signal za njih. Verovatno sve vreme nadgledaju glavni bulevar u Vegasu, te sam sigurna da će primetiti i ovaj niz drečećeg svetla na meni. A kad ga primete, prepoznaće u nama onaj isti par kome su pomogli u Los Anđelesu.

Megabordi uz ivicu ulice na trenutak izgube signal. Zakletva treba da počne svakog trenutka. Za razliku od Los Anđelesa, u Vegasu se državna

zakletva izvodi pet puta dnevno - svi megabordi prekidaju reklame ili vesti, i zamenjuju ih ogromnom slikom Elektora Prima, nakon čega se iz zvučnika začuju sledeće reči: *Zaklinjem se na odanost zastavi moćne Republike Amerike, Elektoru Primu, našim slavnim državama, jedinstvu protiv Kolonija, pobedi koja je pred nama!*

Donedavno sam i ja te reči ponavljala svakog jutra i popodneva, s istim entuzijazmom kao i ostali, odlučna da sačuvam istočnu obalu od Kolonija i njihovog preuzimanja naše dragocene zemlje na zapadnoj obali. To je bilo pre nešto što sam saznala za ulogu Republike u smrti moje porodice. Sad nisam ni sigurna šta mislim. Treba li Kolonijama dopustiti da pobede?

Megabordi počinju da emituju vesti. Nedeljni pregled. Dan i ja gledamo naslove kako preleću ekranima:

REPUBLIKA IZVOJEVALA POBEDU U BICI ZA AMARILJO U ISTOČNOM TEKSASU I PREUZELA KONTROLU NAD KILOMETRIMA ZEMLJE KOJA JE PRIPADALA KOLONIJAMA

POVUČENO UPOZORENJE ZA POPLAVE U SAKRAMENTU

ELEKTOR POSETIO TRUPE NA SEVERNOJ LINIJI FRONTA DA IM PODIGNE MORAL

Većina vesti je prilično nezanimljiva - uobičajene informacije o stanju na ratištu, novosti o vremenu i zakonima, obaveštenja o karantinu u Vegasu.

A onda me Dan tapne po ramenu i pokaže na jedan od ekrana.

KARANTIN U LOS ANĐELESU PROŠIREN i NA SEKTORE SMARAGO I OPAL

„Draguljski sektori?“, prošapuće Dan. Zurim i dalje u ekran, iako je vest prošla. „Zar tamo ne žive lovatori?“

Ne znam kako da mu odgovorim na to, jer i sama pokušavam da svarim informaciju. Sektori Smaragd i Opal... Da nije u pitanju greška? Ili se možda kuga u Los Anđelesu toliko proširila da su počeli da je pominju i na megabordima u *Vegasu*? Nikad, ali nikad nisam čula da se karantin proširuje

i na sektore u kojima živi viša klasa. Sektor Smaragd graniči se s Rubinom - da li to znači da će i sektor u kome sam ja živela biti u karantinu? Čemu onda one vakcinacije? Zar nije trebalo one da spreče ovakve pojave? Na pamet mi pada jedan od unosa iz Metijasovog dnevnika. *Jednog dana, pisalo je, proširiće se virus koji niko neće biti u stanju da zaustavi.* Sećam se šta je sve Metijas otkrio, sećam se podzemnih fabrika, zaraznih bolesti... sistematske kuge. Sva se stresem. Uspeće Los Angeles da je suzbije, kažem sebi. Uminuće ta kuga, uvek umine.

Vesti i dalje idu. Nailazi jedna poznata, koja se bavi Danovim pogubljenjem. Puštaju video zapis iz dvorišta u kome je streljački odred ispraznio metke u Danovog brata Džona umesto u Dana, nakon čega se on potbuške sručio na tlo. Dan obara pogled.

Tu je i jedna nova vest. Kaže:

NESTALA

55 BR: 2001963034

.....

DŽUN IPARIS

AGENT PRITROLE GRADA LOS ANĐELESA

GODINE/POL: 15, ŽENSKI

VISINA: 155Cm

KOSA: SMEĐA

OČI: SMEĐE

POSLEDNI PUT VIĐENA U BLIZINI DVORANE BATALA,

U LOS ANĐELESU U KALIFORNIJI

NAGRADA IZNOSI 350.000 BANKNOTA

UKOLIKO JE PRIMETITE, ISTOG TRENUTKA SE

JAVITE LOKALNOM ZVANIČNIKU

Eto šta Republika želi da njeni građani misle. Da sam nestala, da se nadaju da će me vratiti kući, na bezbedno. A *ne kažu* da bi im verovatno više odgovaralo da sam mrtva. Pomogla sam ozloglašenom kriminalcu da izbegne pogubljenje, našla se pri ruci ustanicima Patriotama tokom nameštene pobune u vojnim odajama i tako okrenula leđa Republici.

Ali oni te informacije ne žele da iznesu u javnost, te me tiho love. U

izveštaju o nestalom licu stoji moja slika iz vojne legitimacije - frontalni portret, bez osmeha, samo trunka sjaja za usne, tamna kosa vezana u konjski rep, a zlatni simbol Republike blešti mi s crne uniforme. Zahvalna sam što mi sad polovinu lica prekriva ova tetovaža feniksa.

Kad zvučnici ponovo zapucketaju i počnu sa zakletvom, mi smo na pola glavnog bulevara. Zaustavljamo se. Dan se zatetura i samo što ne padne, ali uspevam da odreagujem dovoljno brzo da ga zadržim. Prolaznici podižu pogled ka megabordima (osim šačice vojnika poredanih na raskrscima, čiji je zadatak da se postaraju da svi učestvuju u izgovaranju zakletve]. Ekрани zatrepere. Malopredašnje slike nestanu u tami, i pojavljuju se portreti Elektora Prima u visokoj rezoluciji.

Zaklinjem se na odanost -

Ima nečeg gotovo utešnog u jednoglasnom ponavljanju tih rečenica s prolaznicima, makar dok se ponovo ne setim šta se sve promenilo. Vraćam se u mislima na ono veče kad sam uhvatila Dana, kad su Elektor i njegov sin došli da mi lično čestitaju što sam uspela da jednog tako ozloglašenog kriminalca stavim iza rešetaka. Sećam se i kako je Elektor izgledao uživo. Portreti na megabordima prikazuju te iste zelene oči, snažnu vilicu, kovrdžavu tamnu kosu... ali na njima nema one hladnoće u njegovom pogledu, kao ni bolešljive boje njegove kože. Na portretima izgleda kao figura oca, sa zdravoružičastim obrazima. Ja ga se ne sećam takvog.

- zastavi moćne Republike Amerike -

Prenos se najednom zaustavi. Na ulicama zavlada tišina, a potom i žamor zbunjenih šapata. Namrštim se. Neobično. *Nikad* nisam čula da se zakletva prekinula, baš nikad. A sistem megaborda je povezan na struju, tako da prekid na jednom od ekrana ne bi trebalo da utiče na druge.

Dan podigne pogled na ugašene ekrane, a ja se usredsredim na vojnike postavljene po raskrscima. „Neka šokantna vest?“, pita. Brine me njegovo isprekidano disanje. *Izdrži još malo. Ne smemo sad da stanemo.*

Odmahnem glavom. „Ne. Pogledaj trupe.“ Jedva primetno klimnem glavom ka njima. „Promenili su stav. Puške im više nisu preko ramena - sad su na gotovs. Spremaju se za reakciju rulje.“

Dan usporeno odmahne glavom. Uznemirujuće je bled. „Nešto se desilo.“

Elektorov portret nestaje s megaborda, i menja ga nov niz fotografija. Na njima je čovek koji je pljunuti Elektor - samo mnogo mlađi, jedva u

dvadesetim, s istim zelenim očima i tamnom, talasastom kosom. Na trenutak se setim trunke uzbuđenja koju sam osetila kad sam ga upoznala na balu priređenom u moju čast. Ovo je Anden Stavropulos, sin Elektora Prima.

Dan je u pravu. Desilo se nešto veliko.

Elektor Republike je umro.

Novi, razdragani glas preuzima reč. „Pre nego što nastavimo sa zakletvom, nalažemo svim vojnicima i civilima da zamene portrete Elektora u svojim domovima. Novi portreti vas čekaju u vašim lokalnim policijskim stanicama. Inspekcija koja će se postarati da sve teče glatko krenuće u obilazak za dve nedelje.”

Glas najavljuje i navodne rezultate izbora koji su održani širom zemlje. Samo se Elektorova smrt nigde ne pominje. Niti stupanje njegovog sina na vlast.

Republika je nesmetano postavila novog Elektora, kao da su Anden i njegov otac ista osoba. Misli mi se roje glavom - pokušavam da se setim šta smo u školi učili o izboru novog Elektora. Elektor je taj koji bira svog naslednika, a predsednički izbori to samo potvrđuju. Ne iznenađuje me to što je Anden sledeći na redu - ali naš Elektor je bio decenijama na vlasti, mnogo pre nego što sam se ja rodila. A sada ga nema. Čitav naš svet promenio se u roku od nekoliko sekundi.

Dan i ja, ali i ostali prolaznici, najednom shvatamo šta nam je činiti: kao po naredbi, svi se poklonimo portretima na megabordu i nastavimo da recitujemo tekst zakletve koji se ponovo pojavi na ekranima. „*Elektoru Primu, našim slavnim državama, jedinstvu protiv Kolonija, pobedi koja je pred nama!*” Ponavljamo te reči iznova i iznova, sve vreme koliko su na ekranu, jer se niko ne usuđuje da prestane. Bacam pogled na vojnike postavljene na raskrsnici. Čvrsto drže svoje puške. Konačno, čini mi se nakon nekoliko sati, reči nestaju s ekrana i pojavljuju se redovni prikazi vesti. Svi nastave svojim putem, kao da se ništa nije dogodilo.

A onda se Dan spotakne. Ovog puta osetim kako zadrhti, i nešto me stegne u grudima. „Ne napuštaj me”, prošapućem. Na sopstveno iznenađenje, gotovo da izgovorim: *Ne napuštaj me, Metijase*. Pokušam da ga podignem, ali mi isklizne iz ruku.

„Izvini”, promumla. Lice mu se cakli od znoja, a oči su mu čvrsto zatvorene od bolova. Podigne dva prsta i prisloni ih na obrve. Stani. Ne može

dalje.

Osvrnem se oko sebe mahnito osmatrajući. Previše je vojnika oko nas - čeka nas dugačak put. „Ne, moraš“, oštro izgovorim. „*Ne napuštaj* me. Možeš ti to.“

Ali nema vajde. Pre nego što uspem da ga uhvatim, dočeka se rukama na zemlju, a potom se sruši.

Elektor Primo je mrtav.

Kakav antiklimaks predstave, zar ne? Čovek bi rekao da će po objavi Elektorove smrti uslediti neki prigodni posmrtni marš, panika na ulicama, narodna žalost, marširanje vojnika koji pucaju u nebo za poslednji pozdrav. Ogromna oproštajna gozba, zastave na pola koplja, bela platna pokačena po zgradama. Nešto u tom fazonu. Ali ja nisam dovoljno star, te nisam imao prilike da vidim kako izgleda smrt jednog Elektora. Osim unapređenja željenog naslednika pokojnog Elektora i lažiranih predsedničkih izbora, pojma nemam šta dalje sledi.

Pretpostavljam da će Republika da se drži kao da se ništa nije desilo i samo se prešaltuje na novog Elektora. Sad se sećam da sam nešto o tome čitao u jednom od svojih udžbenika. *Kada dođe vreme za novog Elektora Prima, zemlja mora da podstakne ljude da razmišljaju pozitivno. Žalost sa sobom donosi samo slabost i kaos. Jedino rešenje je nastaviti napred.* Aha. Eto koliko se vlada plaši da pokaže svoju nesigurnost.

Ali ja nemam mnogo vremena da razmišljam o tome.

Tek što završimo sa zakletvom, osetim oštar bol u nozi. Pre nego što uspem da se zadržim, presamitim se i stropoštam pravo na zdravo koleno. Nekoliko vojnika okrene glavu ka nama. Nasmajem se najglasnije što mogu, pretvarajući se da su mi oči zasuzile jer se ludo zabavljam. Džun mi se pridruži u glumatanju, ali na licu joj vidim koliko je uplašena. „Ajde“, panično prošapuće. Jednom tananom rukom me obgrli oko struka, a drugu pruži ka meni. Prolaznici nas tek tada primete. „Moraš da ustaneš. Ajde.“

Iz petnih žila se trudim da zadržim osmeh na licu. Usredsredi se na Džun. Pokušam da ustanem - ali ponovo padnem. Prokletstvo. Previše me boli. Pred očima mi sevne bela svetlost. Diši, kažem sebi. *Ne smeš da se onesvestiš posred bulevara u Vegasu.*

„Jel' sve u redu, vojniče?“

Mladi kaplar smeđih očiju prekrštenih ruku stoji ispred nas. Vidim da mu se žuri, ali očito nije toliko hitno, čim je stao da proveri jel' sve u redu. Upitno podigne obrvu ka meni. „Jesi li dobro? Bled si kao krpa, mali.“

Beži. Osetim potrebu da dreknem na Džun. *Beži odavde - još ima*

vremena. Ali ona me spasi priče. „Oprostite mu, gospodine“, kaže. „Nikad nisam videla gosta u *Beladu* koji može toliko da popije iz cuga.“ Sažaljivo odmahne glavom, a potom i rukom. „Da sam na vašem mestu, ja bih se odmakla“, nastavlja. „Mislim da će da povrati.“ Zapanjen sam - ponovo - s kakvom lakoćom ona glumi. Kao onda kad me je prevarila na ulicama Lejka.

Kaplar joj se namršti u nedoumici, a onda se ponovo okrene ka meni. Pogled mu privuče moja ranjena noga. Pa iako je skrivena debelim pantalonama, on je netremice gleda. „Mislim da tvoja pratilja ne zna o čemu priča. Meni izgledaš kao da bi ti dobro došla bolnica.“ Podigne ruku i mahne ambulantnim kolima koja tog trenutka prolaze pored nas.

Odmahnem glavom. „Ne, gospodine, hvala vam“, uspevam da izgovorim uz slabašan smešak. „Ova lepojka je samo preterala s vicevima. Samo da ja dođem do daha - a onda da odspavam malo. Mi smo...“

Ali on ne obraća pažnju na moje reči. Tiho opusjem. Ako odemo u bolnicu, uzeće nam otiske, i tačno će znati ko smo - dvoje najtraženijih begunaca u Republici. Ne usuđujem se da pogledam u Džun, iako znam da i ona pokušava da pronađe način da se izvuče.

A onda je neko prstima ćušne po glavi, neko iza kaplara.

Devojka koju oboje prepoznamo, iako je nikada ranije nismo videli u glanc novoj uniformi Republike. Oko vrata joj vise pilotske naočare. Obiđe kaplara i stane ispred mene, blago se osmehnuvši. „Hej!“, kaže. „Baš se pitam jesi li to ti - teturaš se ulicom kö neki luđak!“

Kaplar gleda kako me devojka podiže na noge i tapše po ramenu. Trgnem se, ali joj se nakezim kao da je oduvek poznajem. „Nedostajala si mi“, kažem.

Kaplar joj se nestrpljivo obrati. „Poznaješ ga?“

Devojka zamahne svojom crnom kosom do ramena i uputi mu najizazovnijim osmeh koji sam ikada video. „Da li ga *poznajem*, gospodine? Proveli smo prvu godinu u istoj eskadrili.“ Namigne mi. „Izgleda da je nastavio da švrlja po klubovima.“

Kaplar nezainteresovano cokane i zakoluta očima. „Vazдушna jedinica, deco, a? Gledaj da prestane da pravi scene. Na ivici sam da pozovem tvog komandira.“ A onda se seti gde je to žurio i odjuri.

Izdahnem. Da li smo mogli biti bliže ivici od ovoga?

Nakon što on ode, devojka mi se pobednički osmehne. Iako je u uniformi,

vidim da joj je ruka u gipsu. „Kasarna mi je u blizini“, kaže. Zvuči kao da nije baš srećna što nas vidi. „Šta kažeš da se odmoriš malo tamo? Možeš da povedeš i ovu malu sa sobom.“ Pokaže glavom na Džun.

Kaede. Ni trunku se nije promenila od onog popodneva kad sam je upoznao, kad sam mislio da je obična šankerka s tetovažom vinove loze. Kad nisam ni znao da je Patriota.

„Pratimo te“, odgovorim.

Kaede i Džun mi pomažu da se dokopam sledećeg bloka. Zaustavimo se kraj ukrasno izdeljanih venecijanskih vrata, koja vode u kaskadno izgrađene kasarne, nakon čega nas Kaede provuče pored smorenog stražara i kroz glavno predvorje zgrade. Tavanica je toliko visoka da mi se zavrti u glavi, te krajičkom oka snimim zastavu Republike i Elektorove portrete kako vise između kamenih stubova koji ivice zidove. Stražari su već u žurbi da zamene stare portrete novim. Kaede nas predvodi i ne prestaje da ćaska. Njena crna kosa je sada još kraća, ravna i u liniji brade, a kapci namazani teget senkom. Tek sada primećujem da smo manjeviše iste visine. Svuda oko nas vrvi od vojnika, i sve čekam kad će neki da me prepozna s plakata i alarmira ostale. A onda da prozru i Džun. Ili da shvate da Kaede nije pravi vojnik. Opkoliće nas, a onda nećemo imati nikakve šanse.

Ali niko nas ništa ne pita, pa čak i to što šepam pomaže da se uklopim u okolinu; vidim nekoliko vojnika s rukama i nogama u gipsu. Kaede nas vodi ka liftovima - nikad se nisam vozio liftom, jer nisam nikad bio u zgradi koja je stvarno priključena na električnu mrežu. Izlazimo na osmom spratu. Ovde nema toliko vojnika. Zapravo, prolazimo kroz potpuno prazan hodnik.

Kaede konačno skida masku razdragane prijateljice. „Izgledate kao dva raspala pacova“, promumla i nežno pokuca na vrata. „Ta noga te i dalje zeza, a? Prilično ste tvrdoglavi kad ste čak dovde došli da nas pronađete.“ Sikće ka Džun. „Te tvoje svetleće drangulije na haljini su me umalo oslepele.“

Džun i ja se pogledamo. Tačno znam šta joj je na pameti. *Kako, za ime sveta, jedna od najvećih kriminalnih grupa živi u jednoj od najvećih kasarni u Vegasu?*

Nešto iza vrata klikne. Kaede ih širom otvori i prođe kroz njih ispruženih ruku. „Dobro došli u naš skromni dom“, izgovara gestikulirajući rukama. „Makar na nekoliko dana. Nije rđavo, a?“

Ne znam šta sam očekivao. Grupu tinejdžera, možda, ili neku

niskobudžetnu operaciju.

Umesto toga, ulazimo u sobu u kojoj nas čeka samo dvoje ljudi. Iznenadeno gledam oko sebe. Nikad nisam bio u republičkoj kasarni, ali ova mora da je namenjena oficirima - nema šanse da ovako izgleda smeštaj za obične vojnike. Pre svega, ovo nije duguljasta soba s nizom kreveta na sprat. Ovo bi mogao da bude luksuzni stan za jednog ili dva zvaničnika. Svetla padaju i s tavanice i iz lampi. Pod je prekriven mermernim pločicama srebrne i bež boje, zidovi su u različitim nijansama bele i boje vina, a ispod dvoseda i stolova vire tamnocrveni tepisi. Na jedan od zidova okačen je mali monitor, koji nečujno prikazuje iste one vesti koje se mogu videti na megabordima.

Jedva čujno zviznem. „Ič nije rđavo.“ Osmehnem se, ali taj osmeh iščezne čim pogledam u Džun. Njeno lice prekriveno tetovažom feniksa odiše napetošću. Iako joj je pogled neutralan, definitivno nije ni srećna ni impresionirana kao ja. Pa, zašto bi i bila? Kladim se da je i njen stan izgledao ovako. Pogledom sistematično prelazi po sobi, verovatno primećujući stvari koje ja nikada ne bih. Oštra i proračunata, kao i svaki vojnik Republike. Jednu ruku je spremno postavila na struk, za koji joj je zadenut par noževa.

Trenutak kasnije, pažnju mi privuče devojka koja stoji iza dvoseda u sredini. Zakuca pogled za moj i zaškilji, kao da želi da bude sigurna da stvarno mene vidi. Otvori usta zapanjeno, i male ružičaste usne iskrive joj se u obliku slova O. Kosa joj je sada prekratka da bi mogla da isplete kiku - doseže do polovine vrata. Čekaj sekund. Srce mi preskoči. Zbog te kose je i nisam prepoznao.

Tes.

„Ovde si!“, vikne. Pre nego što uspem da odgovorim. Tes se zaleti i zagrlji me oko vrata. Zateturam se unazad, jedva održavši ravnotežu. „To si stvarno ti. Ne mogu da verujem, ovde si! Dobro si!“

Ne mogu razborito da razmišljam. Na trenutak i bol u nozi nestaje. Sve što mogu da učinim jeste da je čvrsto zagrlim oko struka, zagnjurim glavu u njeno rame i zatvorim oči. Nestaje težine s mojih pleća i postajem slabašan, ali osećam olakšanje. Duboko uzdahnem i uživam u njenoj toplini i slatkaskom mirisu njene kose. Gledao sam je bukvalno svakog dana od svoje dvanaeste godine - ali nakon nekoliko nedelja koliko smo bili razdvojeni, primećujem da više nije ona desetogodišnja klinka koju sam upoznao u jednoj od uličica. Deluje drugačije. Starije. Nešto mi zatreperi u grudima.

„Drago mi je što te vidim, rodo", prošapućem. „Dobro izgledaš."

Zagrlj me još jače. Primećujem da uopšte ne diše; trudi se da ne zaplače.

Kaede nas prekida. „Dosta je bilo", kaže. „Nije ovo sapunica." Razdvojimo se, nasmešivši se nespretno jedno drugom, a Tes obriše oči dlanovima. Džun i ona se nelagodno osmehnu jedna drugoj. Potom se okrene i otrči do muškarca koji je sve vreme strpljivo čeka.

Kaede otvori usta da nešto kaže, ali muškarac s rukavicama na rukama je zaustavi. To me prilično iznenadi. Sudeći po tome kako voli svima da šefuje, rekao bih da je Kaede predvodnik ove grupe. Ne mogu da je zamislim kako prima naređenja od nekoga. Ali kad čovek ustane da nam se obrati, ona se baci na kauč i nabere usne. Nepoznati muškarac je visok, verovatno u ranim četrdesetima, s jakim ramenima. Koža mu je svetlosmeđa, a kovrdžava kosa mu je vezana u kratak tršav rep. Lice mu prekrivaju naočare s tankim crnim okvirom.

„Dakle, ti si taj momak o kome sam toliko slušao", kaže. „Drago mi je što smo se upoznali, Dane."

Voleo bih da nisam ovako povijen od bolova. „Takođe. Hvala vam što ste nas primili."

„Izvinjavam se što vas nismo povelili u Vegas", kaže pokajničkim tonom, nameštajući naočare. „Zvuči hladno, ali ne volim da rizikujem svoje pobunjenike ako ne moram." Skrene pogled ka Džun. „Pretpostavljam da si ti ta uzdanica Republike."

Džun otmeno nakrene glavu.

„Moram priznati da je taj tvoj kostim pratilje prilično ubedljiv. Hajde na brzinu da testiramo tvoj identitet. Molim te zatvori oči."

Džun okleva koji trenutak, a onda ga poslušava.

Muškarac mahne rukom ka prednjem delu sobe. „Pogodi sad metu na zidu jednim od noževa."

Trepnem, a onda pogledam po zidovima. Metu? Nisam ni primetio da na jednom od zidova u blizini vrata visi tabla s tri kruga. Ali Džun ništa ne promiče. Vadi nož zadenut za struk, okreće se i zatvorenih očiju zabacuje nož ka meti.

Nož se zarije duboko u tablu, tek nekoliko centimetara od središta.

Muškarac počne da tapše. Čak i Kaede klimne s odobravanjem, nakon čega zakoluta očima. „O, za boga miloga", čujem je kako mrmlja. Džun se

okrene ka nama, čekajući reakciju nepoznatog muškarca. Ja sam potpuno zabezeknut. Nikad u životu nisam video da neko tako rukuje nožem. Pa iako sam je mnogo puta video u akciji, ovo je prvi put da je vidim kako barata oružjem. Najednom osetim neko uzbuđenje i stresem se, setivši se nekih trenutaka koje moram ostaviti zakopane duboko u sebi ako mislim da nastavim dalje i da ostanem usredsređen.

„Drago mi je što smo se upoznali, gđice Iparis“, kaže on, sklopivši ruke iza leđa. „A sada mi recite. Otkud vi ovde?“

Džun klimne glavom ka meni, te preuzmem reč. „Potrebna nam je vaša pomoć“, kažem. „Molim vas. Došao sam po Tes, ali pokušavam da nađem i svog brata, Idena. Ne znam ni za šta ga Republika koristi, niti zašto ga drže. Pretpostavljamo da ste vi jedini ljudi, osim vojske, koji bi mogli da se domognu te informacije. Uz to, čini mi se da ću morati da operišem ovu nogu.“ Ponovo osetim agoniju bola, i duboko udahnem. Muškarac spusti pogled ka mojoj nozi; zabrinuto se namršti.

„Dugačka je to lista“, kaže. „Sedi. Deluješ kao da ne možeš da stojiš na nogama.“ Strpljivo čeka da se pokrenem, ali kad vidi da se ne mrdam, nakašlje se. „Pa, pošto ste se vi predstavili - red je da i ja učinim isto. Moje ime je Rejzor, i ja sam trenutno vođa Patriota. Vodim ih već nekoliko godina, duže nego što si ti pravio probleme na ulicama Lejka. Sada želiš našu pomoć, Dane, ali ja se dobro sećam da si odbio da nam se pridružiš. Nekoliko puta.“

Okrene se ka zatamnjenim prozorima koji gledaju na piramidalna uzletišta uz ivice bulevara. Pogled iz ove sobe je sjajan. Letelice klize po nebu u svim pravcima, blešte, i kao delići slagalice naležu jedna preko druge na vrhove piramide. S vremena na vreme pojave se formacije borbenih aviona, u obliku crnih orlova, sleću i uzleću s uzletišta. Nema kraja akciji. Pogledom prelećem preko zgrada; najlakše je navoditi ih na piramidalna uzletišta, s tim bočnim udubljenjima i brazdama nalik stepenicama.

Rejzor čeka da mu odgovorim. „Nije mi baš odgovaralo vaše brojno stanje“, pokušavam da se opravdam.

„A sad ti očito odgovara“, odvrati on. Iako su mu reči prekorne, ton mu je saosećajan, te sklapa dlanove i pribija vrhove prstiju na usne. „Zato što smo ti potrebni. Zar ne?“

Pa, ne mogu da kažem da nije tako. „Žao mi je“, kažem. „Ostali smo bez opcija. Ali verujte mi na reč, razumeću ako nas odbijete. Samo nemojte da

nas predate Republici, molim vas." Nateram sebe da se osmehnem.

On se nasmeje na moj sarkazam. Usredsredim pogled na zaobljenu izbočinu na njegovom nosu, pitajući se da ga nije nekada slomio. „Isprva sam bio u iskušenju da vas pustim da šetate ulicama Vegasa dok vas ne uhvate", nastavlja. Glas mu je otmen, kulturni i odiše harizmom. „Biću potpuno iskren. Dane, tvoje veštine mi više nisu vredne kao nekada. U poslednjih nekoliko godina sam regrutovao dosta Trkača - a sada mi, uz dužno poštovanje, nije prioritet da popunim tim. Tvoja prijateljica već zna", zastane i klimne glavom ka Džun, „da Patriote nisu socijalna služba. Potrebna ti je velika pomoć od nas. Šta možeš da nam daš zauzvrat? Pretpostavljam da nemaš mnogo novca kod sebe."

Džun me značajno pogleda. Iako me je u vozu već upozorila na ovo, ne mogu sada da odustanem. Ako nas Patriote odbiju, onda smo stvarno na cedilu. „Nemamo mnogo novca", priznajem. „Ne bih da govorim u Džunino ime, ali ako postoji *bilo šta* što mogu da uradim u zamenu za vašu pomoć, samo recite."

Rejzor prekrsti ruke i ode do šanka, izgraviranog granitnog pulta ugrađenog u zid, na kome su poredane desetine staklenih flaša svih oblika i veličina. On bez žurbe sipa sebi piće; a mi ostali čekamo. Kad završi s pripremom, uzima čašu u ruku i vraća se kod nas. „*Postoji* nešto što možeš da nam ponudiš", započne. „Srećom, stigao si na prilično zanimljivo veče." Ispije gutljaj pića i sedne na kauč. „Kao što si verovatno već čuo na ulici, danas je umro bivši Elektor Primo - nešto što se već duže vreme čeka u elitnim krugovima Republike. Sve u svemu, njegov sin, Anden, postao je novi Elektor Republike. On je praktično dečak, koji uz to i nije miljenik Senatora svoga oca." Nagne se napred, pažljivo izgovarajući i birajući svaku reč. „Retki su trenuci u kojima je Republika slaba kao što je to sada. Nema boljeg trenutka od ovog da se potpali iskra revolucije. Tvoje fizičke osobine za nas jesu potrošne, ali postoje dve stvari koje možeš da nam pružiš, a koje nemaju ostali Trkači. Prvo: svoju slavu, status narodnog šampiona. Drugo", pokaže pićem ka Džun, „tvoju krasnu prijateljicu."

Na to se sav ukočim, ali Rejzorove oči su nežne kao med, i ja s nestrpljenjem očekujem da iznese ostatak predloga.

„Rado ću vas primiti pod svoje okrilje, i dobro ću voditi računa o vama. Dane, možemo da ti obezbedimo odličnog doktora i da platimo operaciju

posle koje će ti noga biti kao nova. Ne znam gde se nalazi tvoj brat, ali možemo da ti pomognemo da ga nađeš, a možemo i oboma da vam pomognemo da pobegnute u Kolonije, ako je to ono što želite. Zauzvrat, potrebna nam je vaša pomoć na novom projektu. Bez dodatnih pitanja. U tom slučaju ćete, pre nego što vam otkrijem detalje, oboje morati da se zakunete na odanost Patriotama. To su moji uslovi. Šta kažete?"

Džun skrene pogled s Rejzora i pogleda u mene. A onda visoko podigne bradu. „Ja pristajem. Zaklinjem se na odanost Patriotama."

Glas joj jedva primetno zadrhti, kao da joj je jasno da je zaista okrenula leđa Republici. Teško gutam. Nisam očekivao da će tako brzo da pristane - mislio sam da će trebati više ubeđivanja da se ona priključi grupi koju je do pre samo nekoliko nedelja prezirala. Njen pristanak me ozbiljno pogodi. Ako je Džun pristala da pristupi Patriotama, to znači da je shvatila da nam nema druge. A to čini zbog mene. Konačno i ja progovorim. „Pristajem."

Rejzor se nasmeši, ustane s dvoseda i podigne piće da nam nazdravi. Potom ga spusti na stočić i priđe nam da se rukuje. „Sada je zvanično. Pomoći ćete nam da ubijemo novog Elektora Prima."

Ne verujem Rejzoru.

Ne verujem mu jer ne razumem kako može sebi da priušti da se skriva u ovako lepim odajama. I to oficirskim, ni manje ni više, u *Vegasu*. Svaki od ovih tepiha vredi najmanje 29.000 banknota, jer su napravljeni od nekog skupog sintetičkog krzna. Deset električnih sijalica samo u jednoj sobi - sve do jedne popaljene. Uniforma mu je besprekorna i nova. Za pojas mu je zadenut čak i ručno izrađen pištolj. Nerđajući čelik, verovatno lagan, izrezbarene drške. I moj brat je imao takve pištolje. Od osamnaest hiljada banknota pa naviše za primerak. Pritom, Rejzorov pištolj je verovatno skinut s trake. Nema šanse da Republika može da ga pronađe po otisku ili lokaciji. Odakle Patriotama novca i veštine da skinu takav jedan pištolj s trake?

Što me dovodi do dve teorije:

Prva - Rejzor mora biti neki komandir u Republici, oficir dvostruki agent. Kako bi inače mogao da odsedne u ovakvoj kasarni a da ga ne primete?

Druga - Patriote finansira neko s dubokim džepom. Kolonije? Može biti.

Uprkos mojim sumnjama i pretpostavkama, bolje od ove Rejzorove ponude nećemo dobiti. Nemamo novca da platimo pomoć na crnom tržištu, a bez pomoći ne postoji šansa *ni* da pronađemo Idena *ni* da se dokopamo Kolonija. Osim toga, nisam sigurna ni da bismo *mogli* da odbijemo Rejzorovu ponudu. Nije da nam je pripremio, ali sumnjam da bi nas tek tako pustio da se vratimo na ulicu.

Krajičkom oka vidim Dana kako čeka moju reakciju na Rejzorovu izjavu. Nekoliko je znakova koji ukazuju da je na izmaku snage, od bledila njegovih usana do jasnog bolnog izraza na njegovom licu. U ovom trenutku sam sigurna da njegov život zavisi od pogodbe koju napravimo s Rejzorom.

„Da ubijemo novog Elektora“, ponovim. „Dogovoreno.“ Moje reci zvuče strano i daleko. Na pamet mi padne trenutak u kome sam upoznala Andena i njegovog pokojnog oca na balu u čast hvatanja Dana. Na pomisao da bih mogla ubiti Andena zaboli me stomak. *On je sada Elektor Republike*. Nakon svega što se izdešavalo s mojom porodicom, trebalo bi da budem srećna što mi se pruža prilika da ga ubijem. Ali nisam, i to me zbunjuje.

Ako Rejzor i primećuje moje oklevanje, ne pokazuje to. Umesto toga, odobravajuće klimne glavom. „Poslaću hitan zahtev za doktora. Verovatno neće uspeti da stignu pre ponoći - tada se menja smena. To je najbrže što možemo pod ovim okolnostima. U međuvremenu, hajde da vas izvučemo iz tih kostima i da obučete nešto komotnije." Skrene pogled ka Kaede. Ona sedi zavaljena u dvosedu, napetih ramena i namreškanih obrva, odsutno žvaćući pramen sopstvene kose. „Pokaži im gde su tuševi i daj im čiste uniforme. Nakon toga ćemo sestiti da večeramo, i da prođemo kroz naš plan." Širom raširi ruke. „Dobro došli među Patriote, mladi moji prijatelji. Drago nam je što ste sada deo nas."

Tek tako, i zvanično postajemo deo Patriota. Možda to i nije tako loše - možda i nije trebalo da se prepirem s Danom oko toga. Kaede nam pokaže da krenemo za njom u hodnik koji vodi u prostrano kupatilo, sa sve mermernim pločicama i porcelanskim lavaboima, ogledalom i šoljom, s kadom i tuš-kabinom od stakla. Ne mogu da se ne divim tom prizor. Ovo je raskošnije čak i od mog stana u sektoru Rubin.

„Nemojte da davite celo veče", kaže. „Idite na smenu - ili se opustite i istuširajte zajedno, ako ćete tako biti brži. Samo se vratite u roku od pola sata." Kaede mi se široko nasmeši (iako joj osmeh ne dopre do očiju), a onda odobravajući podigne palac ka Danu, naslonjenom na moje rame. Okrene se i nestane niz hodnik pre nego što uopšte zaustim da joj odgovorim. Mislim da mi nije oprostila što sam joj slomila ruku.

Dan se skljoka čim Kaede zađe za ćošak. „Možeš li da mi pomogneš da sednem?" prošapuće.

Spuštam dasku na šolji i nežno mu pomažem da sedne. On pruži zdravu nogu, a vilica mu se napne kad pokuša da ispravi i onu ranjenu. Zastenje. „Moram da priznam", mumla, „da sam imao i boljih dana."

„Makar je Tes na sigurnom", odgovorim.

To mu donekle ublaži bol u očima. „Jeste", potvrdi, duboko uzdahnuvši. „Makar je Tes na sigurnom." Osetim neočekivanu grižu savesti. Tesino lice je izgledalo tako slatko, tako istinski *dobro*. A ja sam ta koja ih je razdvojila.

Jesam li i *ja* dobra? Zaista ne znam.

Pomažem Danu da skine jaknu i kapu. Njegova duga kosa prospe mi se po rukama. „Daj da pogledam tu nogu." Kleknem i izvadim nož zadenut za pojas. Zasečem mu pantalone do sredine butina. Mišići na nogama su mu

vretenasti i napeti, te mi ruke zadrhte kad ovlaš prođu po njima. Pažljivo razgrnem materijal da bih mogla da bacim pogled na njegovu zavijenu ranu. Oboje se zapanjimo. Na zavoju je ogromna tamna mrlja, vlažna od krvi, a rana pod njom je otečena i curi. „Nadam se da će doktor da požuri“ kažem. „Jesi li siguran da možeš sam da se istuširaš?“

Dan skrene pogled i pocrveni. „Naravno da mogu.“

Upitno podignem obrvu. „Ne možeš ni da stojiš.“

„Dobro.“ Okleva, a onda opet pocrveni. „Jeste mi potrebna pomoć.“

Progutam. „Dobro. Onda ćeš u kadu. Ajde da završimo to što treba.“

Punim kadu toplom vodom. Potom vadim nož i nežno zasecam zavoje na Danovoj rani natopljene krvlju. Sedimo u tišini, ne gledamo jedno drugo u oči. Sama rana je u užasnom stanju, masa izrovanog mesa veličine pesnice, u koju čak ni Dan ne srne da pogleda.

„Ne moraš ovo da radiš“, promumla, pokušavajući da istegne ramena i opusti se.

„Kako da ne.“ Osorno se osmehnem. „Nego ću da te čekam ispred kupatila i da ti pritekнем u pomoć tek kad se oklizneš i onesvestiš.“

„Ne“, odgovara on. „Mislim, ne moraš da se pridružiš Patriotama.“

Osmeh mi zamre. „Pa nije da imamo izbora, zar ne? Rejzor želi i tebe i mene, u suprotnom neće hteti da nam pomogne.“

Dan mi na trenutak dodirne ruku, prekinuvši me usred odvezivanja pertli. „Šta misliš o tom njihovom planu?“

„O ubistvu novog Elektora?“ Spustim glavu i usredsredim se na raspertlavanje, a onda mu raširim čizme da može da ih izuje. Nisam dovoljno porazmislila o tome, pa gledam da izbegnem odgovor. „Pa, šta ti misliš? Hoću da kažem, ti se svojski trudiš da izbegneš povređivanje ljudi. Ovo mora da je veliki šok za tebe.“

Dan samo slegne ramenima, i ja se zabezeknem. „Za sve postoji vreme i mesto.“ Glas mu je hladan, grublji nego inače. „Nikad nisam imao razlog da ubijem vojnika Republike. Mislim, mrzim ja njih, ali nisu oni *uzrok*. Oni samo slušaju svoje nadređene. Ali već Elektor? Ne znam. Rešiti se glavnokomandujuće osobe ovog prokletog sistema mi se čini kao mala cena za početak revolucije. Zar ne?“

Ne mogu da ne osetim divljenje prema Danovom stavu. To što govori savršeno ima smisla. Ipak, pitam se da li bi isto ovo rekao i pre nekoliko

nedelja, pre nego što se s njegovom porodicom desilo to što se desilo. Ne usuđujem se da pomenem da sam imala prilike da upoznam Andena na svečanom balu. Teško je nakaniti se da ubiješ nekoga koja si upoznao - i ko te je očarao - uživo. „Pa, kao što rekoh. Nemamo izbora.”

Dan nabere usne. Zna da mu ne govorim ono što zaista mislim. „Mora da ti je teško da okreneš leđa Elektoru”, kaže. Ne pomera ruke od tela.

Glava mi je i dalje oborena, i skidam mu čizme.

Dok sklanjam njegove čizme u stranu, Dan skida jaknu i počinje da otkopčava prsluk. Podseća me na ono kad sam ga upoznala na ulicama Lejka. Kada ga je skidao svake večeri da bi Tes mogla da ga koristi kao jastuk. Nikad ga nisam videla s manje odeće. Sada otkopčava košulju, i otkriva ostatak vrata i delić grudi. Oko vrata mu visi lančić s priveskom, četvrt dolara iz Sjedinjenih Američkih Država, s obe strane prekriven glatkim metalom. U mračnoj tišini vagona mi je pričao o tome kako ga je njegov otac doneso s ratišta. Kad otkopča i poslednje dugme, zastane i zatvori oči. Lice mu odaje bol, i meni navru suze u oči. Najtraženiji kriminalac Republike samo je običan dečak, koji, najjednom ranjiv, sedi ispred mene i pokazuje mi koliko je slab.

Ispravim se i posegnem za njegovom majicom. Rukama dotaknem njegova ramena. Trudim se da dišem ujednačeno, da razmišljam jasno i proračunato. Ali kako mu pomognem da skine majicu i pogled mi padne na njegove gole ruke i grudi, osetim kako moja razboritost popušta. Ispod odeće, Dan je sav zategnut i vretenast, a koža mu je iznenađujuće nežna, ne računajući poneki ožiljak (ima jedno četiri izbledela na grudima i struku, i još jedan koji dijagonalno ide od ključne kosti pa sve do kuka, kao i zaraslu krastu na ruci). Ne skida pogled s mene. Teško je opisati Dana nekome ko ga nikada nije video - egzotičan je, jedinstven i izaziva bujicu emocija. Blizu mi je, dovoljno blizu da mogu da vidim onu minijaturnu nesavršenost u okeanu njegovog levog oka. Osetim vrelinu u obrazima, ali ne želim da se okrenem.

„Zajedno smo u ovome, jel' tako?“, prošapuće. „Ti i ja? Želiš da budeš ovde, jelda?”

Čujem krivicu u njegovom glasu. „Da”, odgovorim. „*Odabrala sam ovo.*”

Dan me privije uz sebe, tako blizu da nam se nosevi dodiruju. „Volim te.”

Srce mi preskoči od uzbuđenja zbog želje u njegovom glasu - ali u isto vreme reaguje i tehnički deo mog mozga. *Verovatnoća za to je mala*, ruga se.

Pre mesec dana nije znao ni da postojiš. Te se izlanem, „Ne, ne voliš me. Ne još.“

Dan se namršti, kao da sam ga povredila. „Ostajem pri tome“ izgovori, usana gotovo priljubljenih uz moje.

Bespomoćna sam pred bolom u njegovom glasu. Ali ipak. *To su samo reči jednog dečka koga je poneo trenutak.* Teram se da mu uzvratim izjavu, ali reči kao da su mi se zaledile na jeziku. Kako može biti tako siguran? Ja svakako ne razumem sva ta nova osećanja koja se rađaju u meni - jesam li ovde zato što ga volim, ili zato što mu *dugujem?*

Dan ne čeka da mu odgovorim. Rukom me obuhvati oko struka i privije sebi, postavivši me da mu sednem u krilo, na zdravu nogu. Zadrhtim. A onda priljubi usne uz moje, i ja ih otvorim. Drugom rukom mi dotakne lice i vrat; prsti su mu i grubi i nežni. Polako pomera usne i ljubi mi uglove usana, potom i obraz, i liniju brade. Grudi su mi pribijene uz njegove, a butinama ovlaš dodirujem nežnu ivicu njegovog struka. Zatvaram oči. Misli su mi mutne i daleke, prikrivene blistavom izmaglicom topline. Podzemne struje u vidu praktičnih detalja pokušavaju da izrone na površinu.

„Kaede je izašla pre osam minuta“, hvatam dah između njegovih poljubaca. „Očekuju da budemo gotovi za dvadeset dva minuta.“

Dan zaroni prste u moju kosu i nežno mi povuče glavu unazad, da mi otkrije vrat. „Neka čekaju“, mrmlja. Osećam njegove usne kako nežno klize po mom vratu, svaki mu je poljubac sve grublji od prethodnog, sve nestrpljiviji, sve brži, sve gladniji. Vraća usne na moje, i osećam kako samokontrole nestaje, kako je smenjuje nešto nagonско i divlje. *Volim te*, pokušava da me ubedi usnama. Toliko sam slaba da sam na ivici da se sručim na pod. Poljubila sam nekoliko dečaka u prošlosti... ali posle Dana mi se čini da se nikad ranije nisam poljubila. Kao da se svet istopio u nešto nevažno.

Najednom se zaustavi i nežno zastenje od bola. Vidim kako snažno zatvara oči, i drhtavo udiše. Srce hoće da mi iskoči. Toplina među nama umine, i sve se vraća na mesto dok se prisećam, usporeno i sa zloslutnim osećajem, gde se nalazimo i šta nas sve čeka. Zaboravila sam da voda i dalje teče - kada je gotovo puna. Pružim ruku i zavrnem vodu. Pločice pod mojim kolenima su kao led. Telom mi prolaze trnci.

„Spreman?“, pitam, pokušavajući da se saberem. Dan bez reči klimne